

Kapitola 1

O mesiac

Prebúdžanie je zo všetkého najťažšie. Niekoľko sekúnd, niekedy je to menej, inokedy viac, niekedy ubehnú rýchlejšie, inokedy pomalšie, si môj mozog ešte naplno neuvedomí realitu. A potom príde kruté prebudenie.

Ešte horšie sú rána po nociach, keď sa mi sníva, že sme ešte spolu. Otvorím oči a namiesto bielych záclon, fotografií z Korziky a jeho hrude niekoľko centimetrov od mojej sa pozerám na ružovú stenu, plagát z filmu *Titanic* a svoje opustené telo v úzkej posteli. Ani neviem, čo je horšie: strata manžela, rozpad našej rodiny alebo fakt, že som sa v tridsaťpäťke ocitla naspäť v detskej izbe.

Čas vraj lieči smútok, no u mňa je to naopak. Najskôr som sa necítila zle. Bola som si istá, že Ben sa vráti. Bolo to iba hlúpe nedorozumenie, určite to nemyslel vážne, uvedomí si to a potom sa na tom obaja zasmejeme. On ešte viac ako ja.

Potom sa dostavil hnev. Teda takto si to chcel? Myslíš si, že ťa potrebujem? Len sa pozri, chlapče, mám sa fajn, pozri sa, ako si žijem, aj bez teba. Tak veľmi som si to nahovárala, až sa mi podarilo presvedčiť samu seba.

Aj bez neho sa mi prekvapivo žije celkom dobre, veď tí, čo nezvládajú smútok z odchodu partnera, sú slabosi. A kvôli Benovi sa určite nebudem trápiť!

V mojom odhodlaní sa však začali objavovať trhliny. Raz to bola nechuť vstať z postele, inokedy náhle podráždenie, bezdôvodné slzy, záchvaty paniky... Postupne sa mi do tela vplazila prázdnota. Radosť zo mňa vyrchala, chuť do života sa kamsi vyparila, nádej sa stratila. Žijem, pretože musím. Existujem akousi zo-trvačnosťou. Telo funguje, no vnútri som vyhasnutá.

Ludia ma chvália, že to dobre zvládam, že mám kor-midlo pevne v rukách. Hovoria, že som odvážna. Ako sa len mýlia! Ak bojujem, tak len zo strachu. Keby som prestala bojovať, potopím sa a stiahne ma to na dno.

Raz za deň však prežívam chvíľu šťastia.

Je sedem tridsať. Otec ešte spí a mama sa sprchuje. Potichučky otváram dvere na izbe, kde kedysi spávala moja sestra. Izba je ponorená do tmy, no tiché od-fukovanie ma dovedie k posteli. Nahmatám paplón a pod ním malé teplé telíčko. Pohladím ho po líčku, po vlasoch, jemu sa zrýchli dych a ospalo zívne. A potom ma jeho hlások zasiahne priamo do srdca: „Doblé láno, mami!“

Rúčkami ma objíme okolo krku a na líce mi mľaskne hlučný a vlhký bozk. Zaborím mu nos do krku, ktorý ešte bábätkovsky vonia, a zhlboka sa nadýchnem. Je natankované doplna.

Deň sa môže začať.

Kapitola 2

Keď vojdeme do kuchyne, mama už pije kávu a pritom stíha listovať v časopise. Jules pohladí Minu, boxera mojich rodičov, potom sa vyškriabe starej mame na kolená a túžobne sa zahľadí na hrianku s maslom.

„Dobré ránko, srdiečko, dobre si sa vyspal?“

„Pozli, stalká, mám na sebe tlačko Pissedelmann!“
Zahundrem *bré ráno*, mama sa na mňa usmeje.

„Dáš si hrianku?“

A toto mi robí každé ráno. Dobre vie, že nie som hladná a jem iba minimálne, len aby som neochorela, no vie aj to, že hrianku od nej neodmietnem. Viem, koľko námahy ju to stojí.

Moja mama a príprava raňajok – niečo také neslýchané sa nestalo od roku 1980. Som si istá, že kým sme sa k nim s Julom nenastahovali, ani netušila, kde majú šálky a lyžičky. Už štyri mesiace robí veci, o ktorých som si myslela, že ich nevie, a to iba preto, aby mi veci uľahčila a dodala chuť do života. Pred naším príchodom obliekla posteľ, upratala mi veci do skrine, pripravila dve jedlá (cestoviny a pizzu), ožehlila Julovi tričko, každé ráno natiera hrianky maslom a varí kávu, dokonca som ju pristihla, ako na nás čaká v záhrade a tvári sa, že strihá ruže. Pritom je schopná skosiť rast-

linu už len pohľadom. Máme zložitý vzťah, no nie natoľko, aby som ignorovala jej snahu.

Prikývnem. Celá šťastná sa podujme odkrojiť krajec chleba, a vtedy do kuchyne vojde otec, zababušený v hnedom župane, ktorý má hádam od narodenia.

„Nechaj, urobím to!“

Mama však nemá v pláne vzdať sa bez boja. Môj otec je totiž dobrá víla tohto domu. Zametať, ochutiť, namaľovať okenice, vybrať riad z umývačky – to je jeho. Odkedy je na dôchodku, venuje sa domácnosti naplno a nedovolí, aby ho z piedestálu zhodila nejaká začiatočníčka. Ak niekto nad týmto zvláštnym rozdelením úloh krúti hlavou, moja mama tvrdí, že sa obetuje pre manžela, aby ho neobrala o radosť starať sa o dom, na čo sa môj otec bráni, že mama mu nedáva na výber.

V skutočnosti potreby jedného dopĺňajú slabé miesta toho druhého a naopak, ako dva kúsky lega, ktoré do seba dokonale zapadnú.

Aj ja som v Benovi našla svoj chýbajúci kúsok skladačky. No potom sa cez nás prevalil nákladiak a všetko rozbil na márne kúsky.

Kapitola 3

Časom sa vraj všetko poddá. Čas údajne zahojí každý smútok a premení ho na nostalgickú spomienku. V dobrej viere si teda vyplňam dni rutinou a vytváram si rituály.

Moje dni sa až na zopár drobností podobajú ako vajce vajcu: Jules, práca, nepokojný spánok. Každý druhý víkend, keď mám Julia, robíme všetko možné. Víkendy, keď ho má Ben, prespím.

V takomto horúčkovitom tempe žijem už štyri mesiace. Mám všetky predpoklady prežiť desať rokov v jednom okamihu.

Každé ráno som v agentúre prvá. Všetko je na svojom mieste, a keď prídu moji kolegovia, mám už prečítaných niekoľko mailov.

Som asistentkou v pracovnej agentúre. Rozprávam sa so záujemcami o zamestnanie, pomáhám im vyplňať formuláre, zostavujem ponuky, pridružujem miesta a starám sa o administratívu, zatiaľ čo obchodné oddelenie má na starosti portfólio klientov.

Pre mnohých návštevníkov agentúry sme poslednou nádejou. Prídu k nám po návšteve úradu práce, náborových stredísk, inzerátov v supermarketoch a skúsenostiach s inými agentúrami, ktoré ponúkajú podradné

zamestnania. Apaticky odpovedajú na moje otázky a prikývnu, keď im poviem, že sa im ozvem, ak niečo pre nich nájdem. Milujem chvíle, keď sa to podarí. Vtedy si pripadám ako Santa Claus – už len brada mi chýba.

V poslednom čase však nemám v noši žiadne darččky. Registrujem zápisy a ponuky, priradím vhodného človeka, a keď sa poteší, je mi to srdečne jedno. Na mojom EKG by ste nevideli žiadne výkyvy.

O jedenástej vchádza do agentúry pán podnikateľ Bussy, jeden z našich najväčších zákazníkov. Moja zlá nálada dosahuje vrchol. Od rána som si už musela vypočuť tradičnú kôpku požiadaviek:

„Cez víkendy nepracujem, ani po štvrtaj.“

„Neposielajte mi sem žiadnu netýkavku, odoženie mi všetkých zákazníkov.“

„Yes, I spoke English very good.“

Červenolíci pán Bussy s rozopnutou košľou ponúkajúcou neodolateľný pohľad na jeho huňatý porast sa zrejme rozhodol priliať poslednú kvapku. Hovorí nahlas, akoby chcel zdôrazniť dôležitosť svojich slov.

„Tak čo, pipuška, dnes sme si nestihli zájsť na ušné?“

Hoci som na jeho familiárnosť zvyknutá, dnes mi škrípe v ušiach ako necht po škridle. Vyčarím profesionálny úsmev.

„Dobrý deň, pán Bussy. Čo môžem pre vás urobiť?“

„Úplne by stačilo, keby si si robila svoju robotu!“ odpovie a hlučne sa rozrehoce. „Povedal som ti, akých ľudí mi nemáš posilať. Kašľala si na to – a dnes ráno som musel dvoch vyraziť zo stavby. Buď taká milá a zapíš si to tam veľkými písmenami.“

Viem presne, o čom hovorí. No keďže sa rozhodol, že som hlúpa, pristúpim na jeho hru:

„Čo presne si želáte, aby som si zapísala?“

„Že nechcem žiadnych černochoch. Sú to povaláči, urobia polovicu roboty, už mám toho dosť. Ten, čo som ho dnes ráno vyhodil, vyzeral, akoby bol v celkovej narkóze. Zapiš si: *žiadni černosi, iba Portugalci*. Ešte tak Arabi.“

„Viete, že to nemôžem.“

„A v čom je problém?“

„Je to rasistické, nezákonné a navyše nemorálne.“

Zhovievavo na mňa fľochne.

„Na tvoj názor som sa nepýtal, platím tvojmu šéfovi dosť na to, aby si robila, čo ti poviem. Buď teda taká milá, vezmi pero a napíš na môj spis: *žiadny černochoch*.“

To je už na mňa priveľa, úsmev mi zamrzne na tvári. Vulgárna hlúposť tohto chlapa ma dorazí. Pán Bussy vstáva, vezme modrú fixku a zamáva mi ňou niekoľko centimetrov od hlavy.

„Haló, je tam niekto?“ zareve a hodí mi fixku na stôl. „Typická blondína! Akoby sa tu všetko krútilo podľa nej. To sme dopadli vo Francúzsku! Táto tu určite nepracuje vďaka svojim diplomom. Chudák jej manžel, ten určite...“

Zvyšok už nepočujem. Presne v tej chvíli sa mi mozog prehodí do režimu *stand-by* a moje telo zapne autopilota.

O hodinu som na koberčeku u Pascala, môjho šéfa.

„Čo vám preskočilo?“

Táto otázka trápi od toho incidentu aj mňa. A odpoveď netuším.

„Pauline, chápem, že prežívate ťažké obdobie, no takto sa k zákazníkovi nesmiete správať. Hodinu mi trvalo, kým som pána Bussyho presvedčil, aby s nami nerozviazal zmluvu. Vaše správanie poškodzuje agentúru.“

„Veľmi ma to mrzí, mala som sa ovládnuť. Ale bol vulgárny, urážal ma...“

Pascal ma zastaví pohybom ruky.

„Viem, viem, je to grobian. Je to však aj jeden z našich najväčších klientov, musíme teda robiť ústupky. No nič neospravedlňuje vašu reakciu. Pri vás som zvyknutý na profesionálnejší prístup.“

„Je mi to naozaj ľúto, viete, že sa mi to nestáva.“

„Viem, a preto vás nepotrestám. Potrebujete si trochu oddýchnuť. Choďte k lekárovi, potom domov a vráťte sa o týždeň. Poradíme si bez vás.“

„Nie! Len to nie! Som schopná pracovať!“

Vstane, pokrúti hlavou a prejde ku mne.

„Už nejaký čas ste mimo, robíte jednu chybu za druhou. Oddýchnite si, nerobte si starosti, podržím vám miesto.“

„Prosím vás, Pascal! Musím pracovať, toto mi nerobte!“

Položí mi ruku na plece.

„Pauline, musím vám pripomenúť, že ste práve hodili sklenené ťažidlo do intímnych partií pána Bussyho? Do budúcej stredy vás tu nechcem vidieť. Pár dní oddychu vám spraví dobre.“

Vzdávam sa. Akýkoľvek protest by bol zbytočný.

Čas. Čo len s ním budem robiť?

Kapitola 4

Syndróm vyhorenia. Lekárov verdikt je neodvolateľný. Aj tak sa bránim, som si istá, že nepotrebujem péenku.

Nechápem, prečo by som mala byť vyhorená. Nie som prepracovaná. Ani mladá mamička.

Doktor vystrúha výraz, ktorý má zrejme nacvičený pre milých pacientov, ktorí si odmietajú priznať realitu. Bol pri mojom narodení a nikdy nevynechá príležitosť dať mi najavo, že ma pozná lepšie ako ja.

„Pauline, priviedol som ťa na svet. Nebola si väčšia ako moje predlaktie, držal som ti hlavu v ruke, pozrela si sa mi rovno do očí a ocikala si ma. Naozaj si myslíš, že mi niečo zatajíš?“

„Nič pred vami neskrývam, len vravím, že nemám dôvod byť vyhorená. Iba mi trochu povolili nervy v práci, no spôsobili to okolnosti. Cítim sa dobre, som len trochu unavená.“

Pokrúti hlavou.

„No tak. Máš pravdu, nie som najmladší, no stále som dobrý lekár. V poslednom čase bolo toho na teba veľa, nešetrila si sa, práve naopak. Musíš si oddýchnuť, vypíšem ti péenku, o dva týždne prídeš na kontrolu a znova to preberieme.“

„Dva týždne, vy žartujete! Nič mi nie je, musím chodiť do práce.“

„Pauline, dobre ma počúvaj. Nie si v poriadku. Od poslednej návštevy si schudla osem kíľ, si len košť a koža a tlak ti vystrelil po plafón. Zložíš sa, myslí na to, že máš dieťa...“

„Viem! A dobre sa oň starám, robím všetko pre to, aby bolo šťastné. Ale ak mi zabránite chodiť do práce, nezvládnem to.“

Otvorí notes a začne si tam čosi čmárať.

„Dva týždne. A už nechcem nič počuť. Ver mi, potrebuješ ich. A choď za doktorom Pasquierom. Je to výborný psychiater, pomôže ti.“

Od lekára teda vychádzam s receptom na tabletky na spanie, péenkou a odporúčaním na psychiatriu. A som pevne rozhodnutá, že nič z toho neopustí moju kabelku.

VIRGINIE GRIMALDI
PARFUM ŠŤASTIA NAJKRAJŠIE VONIA V DAŽDI

Z francúzskeho originálu
Le parfum du bonheur est plus fort sous la pluie,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Fayard v Paríži v roku 2017,
preložila Jarmila Pospěchová
Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika
Číslo publikácie 2 214
Zodpovedná redaktorka Jana Števlíková
Jazyková úprava Marta Jankajová
Technická redaktorka Jana Urbanová
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín
1. slovenské vydanie

Cena uvedená výrobcom predstavuje
nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa
nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA